

Systrarna Kråkhjärta

Sanna Hellberg

2015

”Sen blev det tyst, och duvan flög sin väg.
Rakt över hustaken. Tillbaka till Nangijala.”

Astrid Lindgren

Bortanför kullen
på andra sidan horisonten
växte skogen närmare
varmare

kråkorna fnittrade
sagorna drev fram
över mossan
älven sjöng
om allt vi redan glömt

vi sprang tills du inte
fick springa längre
drömde bort dimröken
flygplansdundet
de ojämna slagen
de avstängda vågorna

sånt händer inte här, sa de
men blickarna flydde
så vi flög

Bussmotorn harklar sig
och dör vid sjukhustornet
så jag tar stigarna hem
allt är redan bortskalat
fördelat på tågsäten stationer portgångar
bara fyra lager kvar mot vinden
en glipa där kvistarna virvlar förbi
de som redan har släppt taget

jag svävar på halltröskeln
ser frågorna stocka sig i hennes lungor
besvikelsen svida i hans ögon
dina steg försvinna uppför trappan
raggsöcketämpade
mjukare än du vill att de ska låta

så det passar att komma nu
muttrar han och hon flyger över rummet
virar sina armar om alla mina lager

det är först då benen ger vika
först då jag vågar tro
att jag får komma in

Samma tapeter
permanent perforerade
men tomma nu
böckerna nedpackade
ersatta av pärmar, mappar,
fullklottrade block
avbrutna projekt
nedfrusna planer

han tränger sig förbi
föser skrivbordshögarna åt sidan
bär ut kartonger
kapitulerar

jag sjunker ner på sängen
hittar samma hål i överkastet
samma fågelmönster i golvbrädorna
samma sprickor i magen

konstaterar: allt finns kvar

Vad fan är det?

du lägger ner skeden
och stirrar äntligen tillbaka

jag dyker ner i soppan
gömmar frågorna på botten

Vem är du nu vad hände med tiden vad ryms i en vuxenkropp?

han morrar åt tystnaden
hon sörplar upp min sista chans
din blick gräver bland mina ord

han sträcker sig efter volymknappen
hon sträcker sig efter skålarna
varken du eller jag rör oss

och mitt *ingenting* drunknar
i ännu en extrainsatt nyhetssändning

Grenarna omsluter oss
knarrar rastlöst
slungar oss från stig till stig

det finns för mycket att berätta
så hon går bakom
och fångar upp de ord jag tappar
vallar mig bland sekvenser
hon aldrig kan förstå

inga frågor går djupt nog
men här ute har jag ensamrätt
till hennes tankar
här ute existerar fortfarande
minnet av ett vi som inte
inbegrep dig
när mitt hjärta slog
ensamt innanför hennes

alla stigar mynnar ut där vi gick in
allt är blått utom fönsterglöden
jag frågar inte vad som händer
när den slocknar
om hon tror att vi får se
när ljusen brinner ut

Hon håller, han spikar
täcker över, kapslar in
vi bär in den sista veden
fyller skrubben under trappen
staplar torn i hallen, köket,
vardagsrummet

du tänjer ut din
omloppsbana
undviker kollision
men jag dröjer mig kvar
bland de sista barkbitarna

Var det allt?

jag nickar

Eller vänta

och du väntar

men jag vet inte
om ljusår går att krympa
vet inte ens varför
du ska vänta längre

På vinden rör vi oss
genom tiden
rotar efter något
att hålla fast vid
bland allt som brinner bra

uppsägningsavtal, gymnasiebetyg
uppsatser, journalkopior,
matteböcker, friluftsdagsdiplom
kuvert med suddiga silhuetter
från när vi fortfarande var vi

något blänker i hennes hand

Vems är det där?

Morfars, tror jag.

Min morfars?

hon nickar

jag håller det tysta uret mot örat
vrider, hajar till
som om hans stelnade hjärtslag
plötsligt börjar ticka närmare

Jag krymper
till en nött form
återerövrar
mitt gamla skal

lyssnar efter samma ljud
letar efter samma utvägar

du växer om mig

när ditt skal mjuknar
hårdnar mitt

en intravenös rustning
slumrande, redo
att skydda mot allt
som egentligen
borde skyddas

vi stirrar in i samma lågor
men våra minnen slår i otakt

och ingenting
av det som är
är som det var

Sändningarna avbryts allt oftare
vågorna upptäcks och justeras

jag flyr från frågorna
som delar sig som celler
trevar efter allt
jag borde veta

jag plöjer genom snövinden
mellan frostblanka stammar
som bugar, släpper mig djupare
bort från stigarna
bort från alla ögonblick
jag trodde att jag blundat bort
tills bilderna och ljuden
blåser sönder
och allt

tystnar

vid gläntan där kråkorna viskar
i skogen där tiden står still

Sjukhustornet försvann
när vi följde stigarna
på jakt efter hemvägar
lysrörslimret slocknade
och nästa gång du frågade
föll orden på plats
vi var i kråkskogen
där kråkdrottningen
berättade om de bortglömda
där skuggorna dansade
bland kantarellerna
där mossan glödde
kring bäcken
och träden slog
grenarna om oss
sövde oss
bar oss hem

Första gången var han med
det var hans förvridna version
de bedömde, min vägran
de försökte laga

andra gången förblödde jag
orden forsade mellan lektionerna
absorberades i en skrubb
avsatt för dysfunktionalitet

tredje gången låste de dörren
gav mig ett eget torn att längta från
tills jag lärde mig att öppna lås
med de rätta orden

korridorerna är tomma nu
kodlösa, iskalla, vakande
och det som kanske aldrig fanns
slukat av vinden

Kommer du ihåg något?

Vadå?

Av det som hände. Innan.

Innan vadå?

...

Jag tror inte det.

Men du var ju där.

Jag var liten.

Inte så liten.

Jo.

...

...

Vilket är ditt första minne då?

Det första?

Mm.

...

Vet du inte?

Men jag försöker ju tänka!

Förlåt.

...

...

En stam knäcks
kvider mot månen
borrar rötterna djupare
kråkdrottningen flyger
utan vingar
kastas genom luften
när skogen
viker sig dubbel

Rösterna sprakar
vågorna ebbar ut
luften griper tag
tränger in mellan
brädorna
skakar om oss
skakar oss
närmare

Hennes hand mot min panna
hennes näsa i mitt hår
hennes röst som viskade bort
mardrömmarna

du får andas

Hans armar när jag skakade
hans ylletröja att gräva in sig i
hans röst som muttrade fram
tårarna

du behöver inte vara rädd

Någons fingrar som höll fast mig
någons avtryck i min hud
någons röst som fyllde ut
mellanrummen

vi existerar fortfarande

Ingen hand att gripa tag i
inga armar att somna i
inga fingrar som täpper för
när jag går sönder

Dörren slår igen
så att huset skälver
vi hittar henne
på skafferigolvet
våta kinder droppar
på ett tummat papper
fullt av streck

vi ser på varandra
och vi vet

för vi gör likadant
räknar dagar
drömmer
glömmer bort
ser förbi
det onämbara:

att sedan
inte längre
finns

*När dagen blir mörk och när snön faller vi,
då skriker hon närmre, då kommer hon hit
och då vet man ...*

just där upphör
vågorna fullständigt

flera dagar ekar orden
tyst i mellanrummen
när vi väntar på slutet
väntar på det där
vi redan vet

Den sprättar upp ett hål
och kryper in i hjärtat
kyler ner blodet
tvingar upp tempot
tills kroppen inte längre
vet om jag är här under täcket
med händerna för öronen
eller i en bil som kör
för fort för att inte släppa
ambulansen utom synhåll
eller i en hiss som ångrat sig
mellan två våningar
eller i ett nedsläckt utanför
med ditt hjärta utom räckhåll
eller i en soffa under händer
som rör mig utan att nå mig
eller på ett sjukhustak
med utsikt hela vägen hem

Jag vrider tillbaka
försöker bromsa tiden
försöker bromsa oss
men sekunderna
hickar bara till
och tickar vidare

idag nådde solen fram
spred glitter över ängen
bara några minuter
innan himlen tjocknade
men jag hann minnas
fräknig solkrämshud

kommer vi
någonsin
så nära igen?

Jag tror att vi flög.

Va?

Ja. Eller alltså, det är bara som jag minns.

Att vi flög? Minns du att vi flög?

Ja. Men det gjorde vi väl inte?

Kanske.

...

Vad minns du mer?

Skogen.

Ja?

Ja ... Det var väl dit vi flög.

Mm.

...

...

Fast det låter ju så konstigt.

Jag vet.

Betyder det att det har hänt?

Vadå, att det låter konstigt?

Nej. Att jag minns.

...

...

Kanske.

Vi flög från staden
dit tiden höll andan
och hjärtat nästan
hann slå ikapp

Ett hjärta till mig
kraxade kråkdrottningen
Ett hjärta till dig

om vi var tysta
kröp de bortglömda
fram ur sina vrår
vädrade, tisslade

Håll i er, ungar
kraxade kråkdrottningen
Det blåser upp till storm

De börjar tina
vi ser blickarna
händerna som
snuddar
vid varandra
nu när det finns
något att förlora

vi försöker minnas
när den första frosten kom
om vi ens sett värmen förut

en kväll när hon klipper
av det långa håret
drar han fingrarna
genom det vilda mörkret
borrar in näsan
förundrad över att
saker fortfarande
kan förändras

Lågskenet fladdrar över
ditt ansikte i andra änden
glittrar i nyckelbensskummet
vi gräver bland det dolda
efter hemligheter
rotar på djupet
du radar upp metoder
på badkarskanten
balanserar fem
misslyckade försök

jag skakar på huvudet
Varför?
du blundar
Du var ju inte här
sedan ryker din kropp
genom luften en sekund
innan de blöta stegen
försvinner

jag sitter kvar
tills kylan tränger
ända ner till botten
tills alla bubblor
har lösts upp

Nostalgin över det ouppnåeliga
slår alltid till vid samma tidpunkt
i år hårdare än någonsin

meningslösa förväntningar
står och trampar bakom
ögonlocken
väntar tills de sluts

drar ner mig i mörkret
snor in mig lakanen
och jag kryper mot morgonen
med drömsplitter i handflatorna

13.00
står maten
uppdukad på
spisen
frikadeller
bullens varmkorv
fiskbullar i hummersås
uppvärmd Janssons frestelse
infryst i juli
men ingen gran
trots drivorna utanför
som om skogen väl insläppt
skulle kunna tränga in i hela huset
och tränga ut oss
i år står julvärdsposten tom
men vi tänder ljus och sjunger falskt
och han spelar upp Karl Bertil Jonsson utantill
och vi skrattar tills tårarna rinner och vi inte riktigt vet
om vi skrattar längre och just då överraskas vinden av två skott
tre, paus, fyra
sedan tystnad

Overallen lyser genom snöyret
några meter innan han försvinner
när hon darrar som en fågelunge
kryper vi närmare
breder vingarna över henne

håller henne kvar

och jag minns de avspärrade
vandrarhemstoaletterna
tågen som hämtade andan
efter människokrockar
gångbroarna som blockerades
för att skära ner på
saneringskostnaderna

när allt annat försvinner
är det svåraste att stanna kvar

Han står böjd över handfatet
vänder sig om med
rödskummande overall
Det tränger in så snabbt
han skrubbar suckar snörvlar
men när jag bänder nagelborsten
ur de iskrokiga fingrarna
släpper han allt
låter sig hejdas
placeras på kanten
och när jag blöter en handduk
för att torka blodet från
hans mage, händer, ögonlock
svämmas han över
forsar ner på golvet
och jag sköljs med
han tar mina händer
och vi lutar oss
mot kanten
mot varandra
det är för sent för
bävernylonsbarrikader
det tränger in
så snabbt ändå

En dag landade jag
ensam hos kråkorna
bland mjuka näbbar
vågade jag somna
vågade jag drömma
om något annat
än dig

Jag vaknar av ett muller
och hela huset skakar
i hallen möter jag
din yrvilda blick

deras säng står tom
så vi snubblar ner
men de är ingenstans
och när källardörren
slår igen efter oss
rasar något ovanför

vi ropar efter dem i mörkret
men det bara droppar till svar

Jag vaknade och
livet hann ifatt

*bytt är bytt
kommer aldrig
tillbaka*

kråkorna grät
när drömmarna torkat
och du låg kvar
i rummet
där sekunderna
rusade vidare

men jag kunde resa mig
jag kunde bära dig
jag kunde flyga oss hem

Tyngden förvånade mig
som om stillheten
borde ha förvandlat
insidan till fjädrar
kråkhjärtat till snö

mina ben skakade i hissen
men jag vågade inte släppa
ifall dina inte skulle hålla

Vi vaknar bland pelletspåsarna
under ett täcke av trädgårdsdynor
stelfruset fastklamrade vid varandra
förutom droppandet hörs ingenting

mullret har upphört

på väg uppför trappan
tänker jag på lovmorgnar
när huset snarkade
och världen tycktes existera
bara för min skull

en gren sträcker sig in i hallen
och övervåningen är borta
en räv inventerar skafferiet
och på köksbänken
sitter kråkornas drottning
som om hon har väntat på oss
ända sedan dess

utanför har skogen stillnat
som om den just har somnat
eller kanske bara inte riktigt
vaknat än